

PORTRET

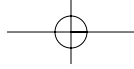
Tail Dragger

*Blues Estafette, Utrecht - 1997
(foto: Franky Bruneel)*

Ik ben niet kaal, ik heb gewoon geen haar meer!

door Hans Blankaert, Franky Bruneel, Bob Corritore, Rick Kreher, André Hobus en Twist Turner

Het epische centrum van de Chicago-blues verschuift half jaren vijftig van de 'south side' naar de 'west side'. De levenscondities in de 'west side' zijn allesbehalve optimaal. Het gros van de zwarte bevolking merkt weinig of niets van de naoorlogse voorspoed. Ze zeulen een vat vol frustraties mee. Die ontevredenheid vindt zijn weerklank in de 'west side-blues'. Otis Rush, Buddy Guy en Magic Sam ontwikkelen een verjongingskuur in de blues. Rusteloze ritmes, de bitsigheid in de gitaarklanken en de agressieve zangstijl weerspiegelen die ontevredenheid van de bevolking. Drummer Fred Below verklaarde: "Vanuit een avontuurlijke, eerder provocerende invalshoek, weliswaar comparatief met de 'gevestigde stadssound', creëerden deze jonge wolven een nieuwe, expressieve stijl." Eindelijk herademde de blues. James Yancy Jones is op de eerste rij getuige van die omwenteling. In dit woelwater wil hij zich absoluut wentelen. De 'west side' is niet voor broekies, op maat geschreven van Tail Dragger. Het verhaal van een zanger met een ruwe bolster waaronder humor compromissen sluit met de uit de zwartste aarde getrokken blues...

*Rick Kreher (links) en
Twist Turner, Blues
Estafette, Utrecht -
1999 (foto: Franky
Bruneel)*

James Yancy Jones is geboren in Altheimer, Arkansas, op 30 september 1940. Het is voor hem als kind een traumatische ervaring zonder ouders op te groeien. Maar veel nestwarmte vindt hij bij zijn grootouders die hem een bijna zorgeloze jeugd bezorgen. Hij luistert naar de radio (op batterijen want er is geen elektriciteit in huis) die hij stiekem-mee smokkelt naar zijn kamer. James voelt zich aangetrokken door de emotionele blues van Muddy Waters en Jimmy Reed. In Randy's Record Mart hoort hij muziek van Howlin' Wolf. Jones imiteert de Wolf voor de plaatselijke buurt en maakt ophef. In juke joints op de velden van het landelijke Arkansas ziet hij optredens van Sonny Boy Williamson (Rice Miller) en gitarist Boyd Gilmore. Hij is een bewonderaar van Gilmore. Telkens als hij een 'gig' van hem ziet, is hij onder de indruk van zijn door demonen geteisterde stem. De 'down home

estierde stem. De 'down home blues' wordt absoluut zijn ding, dat staat voor Jones vast. In 1954 reist hij naar Chicago en ziet er zijn moeder terug. Hij keert in 1959 terug naar Arkansas en blijft er twee jaar. Via een omweg naar Dallas en verscheidene jaren verblijf in het leger, vestigt hij zich in 1966 definitief in Chicago, in de getto van de 'west side'.

Kingston Mines' wordt hij nu en dan buiten gekieperd omdat vrouwen voor hem voortdurend op de vuist gaan.

Twist Turner: "Tail Dragger plezierde altijd zijn publiek en iedereen kende hem. Hij houdt van zijn whiskey én zijn vrouwen, waarschijnlijk meer dan hij van de blues houdt. Zijn zingen bood hem trouwens de kans om de dametjes binnen te doen, maar dat was lang niet altijd zonder problemen. Ik herinner me een avond in 'David & Thelma's'. Ik merkte drie vrouwen op van wie ik wist dat hij met hen sliep. Misschien waren er nog wel meer. Het volgende wat ik me herinner, waren rondvliegende flessen. Ik haastte me naar de deur en dook achter Big Bad Ben Murphy's auto voor het geval iemand zou beginnen schieten. Ik weet niet wat er zich binnen afspeelde maar de dames kwamen naar buiten, bebloed en met afgescheurde kleren en hun pruiken in de hand. Flessen vlogen in het rond en één van die vrouwen nam een bord en kieperde het door het raam van Tail Draggers bestelwagentje. Uiteindelijk was alles over. Tail Dragger kwam buiten, lichtjes bebloed en met zijn shirt half over zijn rug gegooid alsof er niets was gebeurd. We gingen terug naar binnen en zetten ons optreden verder... met de drie vrouwen nog steeds in het publiek!"

Delta Fish Market, Chicago - 1979 (foto: André Hobus)

Vrouwen op de vuist

Onstuimige donkerte hangt boven de straten van die 'west side'. Binnenin de clubs heerst het bruisende leven. Howlin' Wolf keelt de vuilste blues in 'Sylvio's', hét kloppende hart in de buurt. Daarnaast zijn er obscure clubs als 'Purple Cat', 'Red's Lounge', 'Casbah Lounge' en 'Gatewood's Tavern'.

Overdag is Yancy Jones auto- en vrachtwagenmechanici maar als de avond valt, voelt hij zich thuis tussen schemer en spot. Hij schuimt de muziektenten af, op zoek naar zanggelegenheid. Op een avond ziet hij zanger Necktie Nate in 'The Flamingo Lounge'. Hij vertrouwt Nate toe dat hij ook zo goed kan zingen. Nate geeft hem een kans. Zijn in koolmijnstof gedrenkte, diepe zuiderse stem en zijn charismatische interactie met het publiek, zijn vlug onderwerp van gesprek in de 'west side-clubs'. Necktie Nate geeft hem de bijnaam 'Crawlin James'. Hij kronkelt als een slang over het podium terwijl de onkuise gedachten op de voorhoofden van het aanwezige, vrouwelijk schoon staan te lezen. Of hij staat wijdbeens en krachtig voor de microfoon te heupwiegen wat natte dromen alleen maar van meer vunzigheid voorziet. In club 'The

Chicago - 1977 (foto:
André Hobus)

Volksmennende galeiboef

Intussen ontmoet 'Crawlin' James' Howlin' Wolf door tussenkomst van Lee 'Shot' Williams. De Wolf leert hem getimed zingen. Hij moet vooral luisteren naar het ritme van de band. Maar 'Crawlin' James' heeft een slechte reputatie. Op elk optreden komt hij te laat. Howlin' Wolf geeft hem omwille van die nonchalance de naam 'Tail Dragger'. In Madison Street gaat Tail Dragger aan de slag bij bassist Purvis Scott die een autohandel heeft. Overdag herstelt hij auto's. Als de avond valt sluip hij naar de clubs om zijn publiek een onvergetelijke avond te bezorgen.

In de bands van Tail Dragger spelen onder meer Hubert Sumlin, Carey Bell, Eddie Shaw, Mack Simmons, Willie Kent, Johnny B.

Moore, Eddie Taylor, James Scott en Lester Davenport. Maar met harmonica-speler Big Leon Brooks hanteren ze de vlammenwerper. Hun explosieve act doet de juke joints op hun grondvesten daveren. Het publiek danst en lacht. Eddie Taylor heeft het over 'blues op maat van het volk'. Tail Dragger is een volksmenner. Hij houdt van hen en omgekeerd nog veel meer. Hij is een warme persoonlijkheid, met een sterk uitgesproken gevoel voor humor, onbedwingbaar in zijn handelingen op het podium. Als notoir inwoner van de 'west side', stadsdeel van de onaangepasten, staan de intriges in zijn huid gebrand.

André Hobus: "Het muzikale klimaat van de jaren '70 was de Afro-Amerikaanse bluesartiesten uit Chicago, in hun eigen stadse milieu, niet zo gunstig gezind. De ouder wordende historische figuren (Howlin' Wolf, Muddy Waters, Koko Taylor, Hound Dog Taylor, enz...) hielden zich zo goed en kwaad als het kon staande of stortten zich op de soul (Jr. Wells, James Cotton,... terwijl een nieuwe generatie (Bobby King, Son Seals, Lurrie Bell,...) zowat aarzelde om zich naar het voorplan te werken. En daartussen? De 'tweedeplans artiesten', of de 'middle men' (Eddie Clearwater, John Littlejohn, Hip Linkchain, Lefty Dizz, enz...). Die traden onvermoeibaar op in hun cafés van de 'south side' en de 'west side'. Ze maakten naam in de clubs van het noorden en 'opehden' voor de meer bekenden onder hen.

Tail Dragger was één van die 'galeiboeven' van wie je ter plaatse moest genieten. Hij animeerde de nocturnes, de nachtvoorstellingen van de 'Queen Bee', broeierig toevluchtsoord in een berucht deel van de 'south side'. In dit soort uitgaanscafés, waar ook gedanst kon worden, trok hij een publiek van stamgasten aan. Tabak en alcohol konden in die clubs of cafés goed met mekaar opschieten. Samen met Highway Man, Little Wolf en andere 'juniors', speelde hij leerling-imitator van de meesters toen die in de kracht van hun leven waren. Maar het dient ook gezegd dat wij hem niet ernstig namen, wanneer hij een soort 'Howlin' Wolf van de armen' gestalte gaf. We hadden immers het authentieke, de originele Wolf gezien. Een rauwe stem en het geleende repertoire volstonden niet. Tot zijn verontschuldiging moeten we zeggen dat hij zijn personage met humor behandelde en zijn slagzin was: 'Ik ben niet kaal, ik heb gewoon geen haar meer!' En vrouwen streelden zijn glanzende bol, dat was koddig, goeiig en vooral zeer blues."

Tail Dragger

vlr. Henry Gray, Rockin' Johnny, Tail Dragger, Bob Corritore en Chico Chism in Scottsdale (foto: Melissa Testa)

Twist Turner: "Elke donderdagavond speelden we in 'David and Thelma's' op de 'west side' van Chicago, in Lake Street. In een straal van vijf mijl eromheen woonden wellicht geen blanken. Op een avond was ik heel verrast omdat er een blanke vrouw aan de bar hing. Wellicht werkte ze in één van de talrijke vleesverpakkingsfabrieken in de buurt. Tail Dragger had zo zijn eigen manier om zich een weg te banen naar vrouwen die hem interesseerden. Hij draaide eromheen en gebruikte de micro als 'seksobject'. Ofwel raakten die vrouwen in verlegenheid ofwel opgehitst, maar feit is dat ze hem na verloop van tijd niet meer konden weerstaan. Op die goeie avond pikte hij er die blanke vrouw als 'slachtoffer' uit. Eigenlijk was die vrouw daar helemaal niet op haar plaats. Tail Dragger kroop langs die bar, schudde met z'n schouders en zong: 'Hey white woman, can I go home with you'. Het dametje was danig verbouwereerd en ik denk dat ze erg was geschrokken. Ze verdween in het vrouwentoilet en kwam er niet meer uit voor sluitingstijd... vier uren later!"

Top of the Wolfs

Twist Turner: "De eerste keer dat ik Tail Dragger hoorde, stootte ik eigenlijk louter toevallig op hem. Omstreeks 1975 was ik naar een optreden van Howlin' Wolf geweest in Eddie Shaw's 1815 Club in de 'west side' van Chicago. Wolf had enige tijd daarvoor hartproblemen gehad en hij riep frequent gastzangers op het podium om zo zijn taak ietwat te verlichten. Die bewuste avond was Tail Dragger dus 'in the house'. Ik had al van hem gehoord, maar ik had 'm nog nooit gezien. Ik kende verschillende Howlin' Wolf-imitatoren maar de meeste van hen waren slechts een flauw afkooksel van 'the real thing'. Dat vond ik ervan. En dan zou ik nu Tail Dragger zien optreden met de band van Howlin' Wolf, net nadat Wolf zelf van het podium was afgewandeld... En weet je, wat me onmiddellijk bij de keel greep was het feit dat Tail Dragger meer als Howlin' Wolf klonk dan Howlin' Wolf zelf op dat moment. En hij had de hele act van Wolf goed onder de knie. Hij kronkelde langs de vloer, gebruikte de microfoon als perfecte simulatie van zijn mannelijkheid en maakte elke aanwezige vrouw uitzinnig. Wanneer Tail Dragger optreedt, dan heb je het wel geweten! Hij zal er altijd voor zorgen dat alle ogen op hem zijn gericht."

Kort na die eerste kennismaking kwam ik bij Tail Dragger's band spelen. Het werd niet goed betaald, maar ik realiseerde me dat Tail Dragger optrad met de band van Howlin' Wolf nadat

Wolf was gestorven. Ik zag daarin wel een aardige opportuniteit voor mezelf. De vaste groep had Hubert Sumlin op gitaar of soms Willie James Lyons wanneer Hubert de stad uit was. Big Leon Brooks speelde

harmonica, Chicken House Shorty Gilbert op bas en ikzelf op drums. Soms kwam Pocketwatch Paul erbij als tweede gitarist en wanneer Leon er niet was, speelde ofwel Dimestore Fred ofwel David Waldman harmonica. Dit was Tail Dragger's vaste bezetting in die negen jaar dat ik af en toe met hem werkte vooraleer ik naar California vertrok."

Bob Corritore: "Ik ontmoette Tail Dragger voor het eerst de dag nadat Howlin' Wolf was gestorven. Het was in de club 1815 op Chicago's 'west side'. Die club werd ook 'Eddie's Place' genoemd, omdat hij werd gerund door Eddie Shaw, de saxofonist van Howlin' Wolf. Omdat dit de plaats was waar Wolf de laatste jaren van zijn leven regelmatig had gespeeld, kwamen vele mensen die van Wolf hielden op deze plaats rouwen. Die avond bracht Wolfs band er een speciaal eerbetoon. De groep bestond uit Eddie, Hubert Sumlin, Detroit Junior, Shorty Gilbert en Chico Chism. Er waren ook een trits 'special guests' waaronder Earring George Mayweather, Eddie 'Jewtown' Burks, Lee Jackson, Lucille Spann, Highway Man en Tail Dragger. Na enkele nummers kwam telkens iemand anders enkele songs brengen. Toen het Tail Dragger's beurt was, liet hij Howlin' Wolf's geest herleven door op zijn buik te kronkelen, op de bar te wandelen en de microfoon tussen zijn benen te slingeren in de meest duidelijke en niet mis te verstane suggesties. Hij was geweldig!"

Howlin' Wolf heeft ons een hele erfenis aan Howlin' Wolf-stylisten nagelaten. Allen hebben ze hun eigen stijl op hun grote held gebaseerd. Meestal waren ze actief op de 'west side', Wolf's territorium. Denken we maar aan Necktie Nate, Little Howlin' Wolf (Jessie Sanders), Little Howlin' Wolf (Lee Solomon), Highway Man en -natuurlijk- Tail Dragger. Misschien omwille van zijn onbeschrimde verschijning of zijn onomwonden benadering heb ik hem altijd de 'Top Wolf' van alle volgelingen gevonden."

(foto: Bert Lek)

Tail Dragger

(foto: Bert Lek)

Legendary Blues Cruise -
januari 2008 (foto:
Canuckchick)

vlnr. Big Leon Brooks (hca), Paul Cooper (git), Willie Williams (drums), Tail Dragger
en een onbekende bassiste - Fat Chance Saloon, 1976 (foto: collectie Bob Corritore)

Een funky PA en een blauwe lichtbel

Bob Corritore: "Op een keer nam Steve Wisper me mee naar de Golden Slipper, de plaats waar Tail Dragger op zondag optrad (gelegen aan Pulaski en Van Buren). Die avond bevatte de formidabele band Eddie Taylor en James Scott op gitaar, Big Leon Brooks op harmonica, Sylvester Buckley op bas en ik geloof één van Eddie Taylors zonen op drums. Dit was de eerste keer dat ik Tail Dragger met zijn eigen groep zag en het was waarlijk ongelooflijk! Steve had me meegenomen omdat hij wist dat ik plannen had om een plaat van Big Leon Brooks te co-producen. Ik was zo onder de indruk dat ik Tail Draggers zondagse stekje een vaste plaats in mijn agenda gaf. Deze club had geen podium en de band stond gewoon opgesteld in een hoek van de kamer. Tail Dragger had een funky PA en het enige licht was een soort blauwe lichtbel die aan een kabeltje uit het plafond hing en enkele interessante silhouetten creëerde. Tail Dragger overheerste alles met zijn intense interactie tussen hem en het publiek. Toen Steve en ik die cd van Big Leon produceerden, besloten we die 'Golden Slipper-sound' te reconstrueren. We leenden Tail Draggers PA-

systeem en zetten het op voor Big Leons harmonicaversterker in de opnamestudio.

Die vaste zondagavond-band zou in de loop van de jaren enkele wisselingen ondergaan. Het optreden wisselde ook heen en weer van locatie tussen de Golden Slipper en de overburen, een club die 'Mary's' heette. Meestal waren Eddie Taylor of James Scott er als gitarist. Uitzonderlijk waren ze er allebei. Het gebeurde ook dat Willie James Lyons de gitarist was, en ook Jimmy Dawkins kwam af en toe. Big Leon Brooks kreeg gezondheidsproblemen en verdween voor lange tijd. Ondertussen kwam Dave Waldman harmonica spelen en wanneer hij niet vrij was, kwam Illinois Slim (die in die tijd zowel harmonica als gitaar speelde) of deed ik zelf mee. De ritmesectie bestond meestal uit Willie Kent op bas en Tim Taylor op drums."

Delta Fish Market

Tail Dragger heeft in die tijd maar enkele singles op zijn naam. Eigenlijk komt hij pas in 1980 voor het eerst in een studio, onder de bescherming van Jimmy Dawkins die voor zijn Leric-label Draggers lijflied

uitbrengt: 'My Head Is Bald'. Muziek maken om geld te verdienen, interesseert Tail Dragger niet. De bandleden krijgen op tijd en stond hun gage, en zit iemand in de problemen, dan springt de Tail Dragger bij. Hij is een pure entertainer die je moet zien en horen. Hij laveert voortdurend tussen enerzijds het muzikant zijn en anderzijds als ontembare playboy. En in de clubs 'David & Thelma's', 'Peppers', 'The Rat Trap', 'Checkerboard' en 'Mary's Lounge' is het altijd hoogdag als Tail Dragger de revue passeert. Daarnaast organiseert hij met zijn vriend Oliver Davis jamsessies aan de Delta Fish Market, vergelijkbaar met de openluchtconcerten op Maxwell Street.

André Hobus: "Wij konden ons toen niet voorstellen dat Tail Dragger dertig jaar later nog zou overleven! Het meest pittoresk waren zijn 'shows' in de Delta Fish Market, op de hoek van Jackson en Kedzie Avenue, één van de armste en gevaarlijkste wijken van de 'west side'. Zoals de naam het zegt, bevoorradde de eigenaar zijn viswinkel en versnijdatelier (gelegen in een oud benzinestation: de vis in het midden, de blokken ijs aan één kant, versterkers en drums aan de andere kant, en bloederig water in het midden) twee keer per week met een vrachtwagen katvis en

(foto: collectie Bob Corritore)

andere soorten vis uit het zuiden van Mississippi, want zijn cliënteel wilde de smaak van het 'platteland' behouden. Op de parking, omgeven door grote afgetakelde (in alle betekenissen van het woord) auto's, stond een onbeduidend podium van hout en zeildoek dat nauwelijks beschutting bood als het regende en waar aspirant bluesartiesten, zich konden laten gelden. Maar ook gevestigde meesters (Hubert Sumlin, Louisiana Red, Sunnyland Slim,...) volgden elkaar op zaterdagmiddag op. En ook heel wat anderen kwamen gratis jammen. Een hoed ging rond tussen de flessen alcohol die verborgen zaten in de jassen of in een bruine papieren zak. Een soort Maxwell Street bis, maar dan zonder de rareiteitenhandel.

Ik schrijf 'show' omdat de plaats er geschikt voor was: een soort halfpermanent openlucht minifestival door en voor de plaatselijke bewoners. De vis, gebakken of rauw, om ter plaatse te verorberen of om mee te nemen, verkocht goed en aan het einde van de dag leek de directe omgeving, die bezaaid was met afval, op een grote frietkraam. Wat een ambiance! Tail Dragger, in concurrentie met de anderen, wrong zich in allerlei bochten bij zijn imitatie van een huilende wolf, terwijl de dronken dansers zwaar rond strompelden op het asfalt. Ik durfde hem niet goed fotograferen wanneer hij van het podium het publiek inging omdat ik hem zo belachelijk vond. Maar ik wilde me ook niet bemoeien met de intimiteit van dit 'familiefeest' waar ik de vreemdeling was en natuurlijk de enige blanke. Dat belette niet dat een ruziezoekende en dronken vrouw probeerde me te steken met een groot keukenmes dat zij onder haar trui had verborgen. Zij had het niet op mij gemunt, maar op haar vrolijke, uitdagende en heel erg aangeschoten 'vent', die mij gebruikte als schild. Dat was allemaal maar een spelletje in de ogen van de lachende burens. Ik, van mijn kant, mocht mijn gezicht niet verliezen. Op het ogenblik dat zij onhandig wilde toeslaan deed ik een stap opzij en het koppel belande verrast op de motorkap van een auto. Op dat ogenblik kwam Oliver Davis, de eigenaar, met zijn ploegje helpers tussenbeide om de twee vechtenden te scheiden en dit alles in een over het algemeen toch goede sfeer... Wat een leuke herinneringen!"

Bob Corritore: "Ik speelde vaak met Tail Dragger op de Delta Fish Market, gelegen aan Jackson and Kedzie. De Delta Fish Market werd gerund door Oliver 'Fish Man' Davis, een bluesgitarist. In een kamer had hij grote kratten, gevuld met levende vis: zalm, roodbaars, 'buffalo fish', katvis en soms ook schildpadden. Mensen van over de hele 'west side' kwamen er om vis. Ze wezen het exemplaar aan dat ze wilden en een kerel met grote zwarte rubberen handschoenen greep het gewenste beest, sneed het open om de ingewanden te verwijderen, verpakte het in bruin inpakpapier, nam het geld aan en het avondmaal was klaar om te worden gebraden. In een andere kamer was het restaurantgedeelte. Je kreeg er gefrituurde monsterlijke visporties met brood. Man was dat lekker! Buiten op de parking was er een krakemikkig podium en op zomerse zaterdagen speelden er constant bluesmuzikanten. Hier kon je alle grote Chicago-artiesten aan het werk zien: Sunnyland Slim, Eddie Taylor,

Big Walter Horton, Floyd Jones, Louisiana Red (die toen ook in Chicago woonde), Left Hand Frank, Boston Blackie, Ted Harvey, Johnny Littlejohn en vele anderen, veel te veel om op te noemen. Niet zelden waren er verschillende 'Wolfs' en dan kreeg je een namiddag lang heel uiteenlopende versies van 'Smokestack Lightnin'', allemaal even glorieus gebracht. Willie Williams (bekend van 'Wine Head Woman') was de 'stage manager' en presentator. Ik kwam er bijna wekelijks met mijn vriend Illinois Slim. Tail Dragger deed ook regelmatig een set en riep Slim en mij telkens op het podium om hem te begeleiden. "I want my boys to play behind me", zei hij altijd. Behalve dat hij optrad voor de Delta Fish

Market, was hij ook hun chauffeur. Hij reed in een truck met achterop een grote watertank waarin hij levende vis naar de 'Market' bracht om er te worden verkocht. De Fish Market verkocht zelf geen alcohol, maar het kleine drankwinkeltje net ernaast, deed dat uiteraard wel. Mensen kwamen dus vis kopen, en bleven buiten op de parking rondhangen en drinken. Tegen de late namiddag waren de overgebleven mensen gewoonlijk behoorlijk 'geïntoxiceerd'.

Eén van mijn favoriete herinneringen aan Tail Dragger was die avond dat Illinois Slim en ikzelf in de 'west side' rondreden en besloten om Oliver Fish Man gedag te zeggen. Het was omstreeks negen uur in de avond, dus waren we behoorlijk verrast toen we zagen dat de muziek ongewoon laat was blijven doorgaan. Je kunt je al voorstellen hoe dronken het resterende publiek

Majestic Lounge, Chicago - 1977 (foto: André Hobus)

(foto: Dorothy Hill)

met Lonnie Brooks, Blues
Estafette, Utrecht - 1997 (foto:
André Hobus)

in B.L.U.E.S., Chicago (foto:
Delmark Records)

toen al was. We zagen Tail Dragger - zelf ook al behoorlijk in de wind - en die riep ons onmiddellijk op om met hem de set te spelen, waarvoor hij zich net had klaargemaakt. Boston Blackie leende Slim zijn gitaar en ik had zelf mijn harmonica's bij. Daar stonden we dan, op een hobbelig podium, tussen allemaal dronken en rumoerige toeschouwers. Tail Dragger nam de microfoon en iedereen ging door het lint. Ze grepen hem vast, riepen zijn naam en droegen hem rond de parking. Hij zette zijn tweede song in, een groove à la 'Smokestack Lightnin'' en begon al zingend op zijn buik rond te kruipen. Een bijzonder zwaarlijvige vrouw, zo'n echte 'big fat mama', kroop bovenop Tail Dragger die zich ondertussen alweer op het podium bevond. Ze bereed hem als een paard, maar dan wel enorm uitgesproken sexy. Tail Dragger bleef maar zingen en de vrouw van wel 250 pond kon hem schijnbaar niet deren. Iemand trok de vrouw van het podium af, maar ondertussen was het publiek al hysterisch aan het schreeuwen gegaan. Wat een spektakel! Tail Dragger bleef maar zingen, schijnbaar nog steeds niet geïmmuneerd door de vrouw. Dan stond hij op maar was zo

dronken dat hij achteruit zwabberde en voluit in het drumstel plofte. De snare drum was de enige die overeind bleef en Dogman, de drummer, bleef de 'back beat' met één hand spelen, terwijl hij met het andere zijn drumstel bij elkaar probeerde te scharrelen. Tail Dragger lag daar tussen de drums en blééf zingen! Op dit ogenblik raakten alle mensen gewoonweg uitzinnig! Aan het einde van deze twintig minuten durende set stapten we van het podium af met een behoorlijke overdosis adrenaline. Dit was gewoonweg het wildste optreden dat ik in mijn hele leven heb gezien. Tot op de dag van vandaag praten Slim en ik er nog steeds over. Dat was een puur Tail Dragger-moment."

Boston Blackie

In 1993 krijgt Tail Dragger's leven een andere wending. Na een optreden heeft Tail Dragger het aan de stok met zanger-gitarist Boston Blackie. Een meningsverschil over de verdeling van hun gage ligt aan de basis van de ruzie. Het bekvechten loopt uit de hand en Tail Dragger schiet Boston Blackie neer. Tail Dragger claimt zelfverdediging maar belandt toch voor zeventien maanden in de staatsgevangenis van Illinois.

Twist Turner: "Nadat ik voor enkele jaren naar California was verhuisd, raakten Tail Dragger en gitarist Boston Blackie in onmin. De ruzie escaleerde tot op het punt dat Dragger Blackie dood schoot en een tijdje in de bajes terecht kwam. Ik was niet daar dus kan ik ook niet oordelen over wat precies gebeurde. Ik veronderstel dat een misverstand uit de hand liep en zwaar met alcohol was overgoten. Ik weet hoe Blackie kon zijn en ik weet hoe Dragger kon zijn. Met die twee konden de meest vreemde dingen gebeuren..."

Het verhaal bleef tot voor kort vrij troebel. Was de goedlachse volkse blueszanger dan opeens een moordenaar geworden? Velen gingen aan het gissen. Er is veel gezegd maar weinig geschreven. Niemand had immers de waarheid uit de eerste hand. Vorig jaar sprak Tail Dragger openhartig over

het voorval, in een interview met Scott Dirks, journalist, auteur en harmonicaspeler:

Tail Dragger: "Het was Boston Blackie officieel verboden om nog maar één voet op de Delta Fish Market te zetten, nadat hij er Jackie, een simpele bediende, een mes tegen de keel had gehouden. Hij vroeg me herhaaldelijk of ik ervoor kon zorgen dat hij er weer kon komen, desnoods als lid van mijn groep. Ik wou geen moeilijkheden met de mensen van de Fish Market. Ik werkte voor hen en hun klanten waren mijn vaste publiek. Wat kon ik Blackie anders zeggen dan dat hij er niet meer welkom was. Op een keer snauwde hij me toe: 'Je engageert liever van die blanke vellen in plaats van muzikanten uit onze eigen (zwarte) gemeenschap'. Ik antwoordde: 'ik engageer wie ik goed vind'. Een jaar eerder al, hadden we samen gespeeld in Mary's Lounge. Op het ogenblik dat ik hem moest betalen, plantte hij een mes tegen mijn keel en zei 'Je gaat me meer betalen dan die blanke muzikanten van je'. Ik gaf 'm toen het dubbele van wat we waren afgesproken.

Hester Brooks, Bob Corritore, Illinois Slim, Tail Dragger en Hubert Sumlins
dochter op de Delta Fish Market, Chicago (foto: collectie Bob Corritore)

met Boston Blackie in Majestic Lounge,
Chicago - 1977 (foto: André Hobus)

Tail Dragger

Released en releases

Een tijdje later was ik op tournee in Europa. Tijdens mijn afwezigheid had hij toegezegd om een soort 'west side revue' samen te stellen voor het Chicago Blues Festival. Ik wist van niets en toen ik terugkeerde zei Blackie me: 'In juni gaan we op het bluesfestival spelen'. Op het moment van de waarheid speelde Blackie niet met mij. Het was de gitarist Vernon Harrington die me begeleidde. Net vooraleer ik het podium op ging, kwam Blackie naar me toe en zei: 'na je set zul je niets zien komen...'. Hij keerde me de rug toe en liet me alleen achter. Na mijn optreden ging ik naar de tent van de organisatoren om mijn cheque op te halen. Men wist van niets en Barry Dollins, de grote baas van het festival, vroeg me of Blackie me dan niet had betaald. 'Zeer zeker niet', antwoordde ik. En Vernon voegde eraan toe 'en mij ook niet'. Dollins beloofde me zo snel mogelijk een cheque te zullen opsturen en Blackie had het daar behoorlijk verkorven...

Diezelfde avond was ik op de Delta Fish Market. Blackie dook daar ongevraagd op, kwam naar me toe en snauwde: 'hier, je 70 dollar'. Ik antwoordde: 'Ik hoef die niet. Barry Dollins gaat me een cheque opsturen. Je hebt alsnog de groeten van hem en ik kan je garanderen dat hij je niet meteen weer zal uitnodigen voor zijn festival'. Hij insisterde tot tweemaal toe dat ik het geld zou aannemen, maar ik weigerde en herhaalde wat ik had gezegd. Toen het tot Blackie begon door te dringen dat ik de waarheid sprak, dreigde hij me van kant te zullen maken. En daarna zou hij mijn cheque nog pakken ook! Blackie kennende, nam ik deze doodsb bedreiging ernstig. Tot twee keer toe belde ik de politie. Toen die aankwamen, stond Blackie met een grote ijzeren staaf voor me. De politie zei hem: 'Laat deze man met rust. De volgende keer dat we moeten komen, vlieg je de cel in.'

Hij leek te bedaren, maar kwam wat later terug. Een eerste keer kwam hij me bedreigen toen ik in mijn auto zat te praten met een vriendin. Later die avond, het was op 11 juli, speelde ik in de Woods Lounge, een club in de buurt van de Fish Market. Boston Blackie kwam weer opdagen en begon me te jennen. Hij kwam pal voor me staan en beet me toe: 'Ah, lelijke zwarte hoerenzoon! Jij bent het die de politie op me af stuurt. Ik zal je eens een lesje leren. Ik maak je koud, hier en nu.' Ik wist dat hij het meende. Ik trok mijn .38 en loste één enkel schot. De kogel ging er bij het linkeroog in en kwam er aan de kruin weer uit. Ik heb altijd alles gedaan om dit te vermijden, maar die keer was het ik of hij. Blackie liet me geen keuze. Onmiddellijk na het incident belde ik mijn vrouw met de mededeling: 'Luister, ik heb net Boston Blackie doodgeschoten. Ik kom naar huis om het nodige te doen'...

Ruim 150 mensen waren getuige van het incident maar niemand wou schriftelijk getuigen dat Tail Dragger uit zelfverdediging had gehandeld. De rechtbank omschreef het als 'murder in the second degree' en veroordeelde James Yancy Jones tot vier jaar. Na 17 maanden en 4 dagen in het Correctional Center in Lincoln, Illinois, kwam hij vrij.

Twist Turner: "Toen Tail Dragger vrij kwam, zocht ik hem op en we begonnen weer samen te werken. We begonnen op zaterdagavond in de 5105-club op North Avenue. Het was er plezant maar het werd belabberd betaald. Ik verdiende minder dan de helft dan wat ik dertig jaar eerder al bij Tail Dragger verdiende. Uiteindelijk moest ik het opgeven. We maakten wel een aardige cd voor St. George Records en in die periode speelden we ook op de Blues Estafette in Utrecht (1997, nvdr.). Af en toe speel ik nog wel eens met hem en zoals gewoonlijk is niets vanzelfsprekend. Met Tail Dragger optrekken is altijd opnieuw een avontuur maar het levert wel steeds goede blues op."

(foto: Rich Schneider, Blues Beat Magazine)

(foto: Rich Schneider, Blues Beat Magazine)

Rick Kreher: "Ik zag Tail Dragger voor het eerst in de jaren '70 in een club op Chicago's 'west side', de Rat Trap genaamd. Toen ik aankwam, was de band - waarin ook Hubert Sumlin zat - aan het spelen. Ik hoorde een overdonderende stem maar ik zag de zanger niet. Toen voelde ik iets aan mijn voet en daar was Tail Dragger, op de grond tussen de mensen krullend. Dit beeld is me tot op de dag van vandaag bijgebleven. In de jaren '70 en '80 heb ik hem veelvuldig gezien op de 'west side'. Hij had altijd goede bands met mensen zoals Hubert, Eddie Taylor, Little Mac Simmons, Willie Lyons en eigenlijk de hele 'who's who' van de 'west side'.

Ik verloor hem enkele jaren uit het oog, maar hoorde op een keer dat hij op zondag met een nieuwe jonge band in de 5105-club speelde. Die band was de groep van Rockin' Johnny. Ze klonken echt en puur. Het échte stuff! Op maandag speelde Johnny ook in de Smokedaddy's en dat was een plaats waar regelmatig allerlei artiesten langskwamen om mee te jammen. Zo gebeurde het dat ik ook ging meespelen en ik werd goed bevriend met Rockin' Johnny. Op een keer, toen Jimmy Burns Johnny's band had verlaten, had hij een gitarist nodig en hij belde me op. Met Johnny spelen gaf me dus ook de kans om regelmatig met Tail Dragger te spelen. Het album dat we opnamen voor St. George Records, het label van George Paulus, liet Tail Dragger op zijn best horen. Het album liep goed en leidde tot het optreden op de Blues Estafette in 1997. Ik herinner me dat we in de namiddag moesten spelen in de kleine zaal en dat we omstreeks drie uur in de ochtend mochten afsluiten in de grote zaal. Tail Dragger baande zich, zoals altijd, al zingend een weg door het publiek en liet de kolkende massa compleet op hol slaan. Het was fantastisch. Daarna gaf hij een serenade voor de mensen in de backstagebar tot in de vroege ochtend de zon op kwam. Rockin' Johnny stapte enkele jaren geleden uit de muziekwereld maar Tail Dragger zie ik nog af en toe. Bij gelegenheid speel ik nog wel eens met hem.

Over Tail Dragger kan ik enkel nog meegeven dat hij altijd Tail Dragger is. Hiermee bedoel ik dat hij je altijd zal zeggen wat hij ervan vindt. Hij zal je altijd de dingen uitleggen zoals hij die ziet. En voor niemand en omwille van geen enkele reden zal hij zijn stijl en klank veranderen. Dit alles maakt hem, naar mijn bescheiden mening, tot één van de laatste échte bluesmannen."

In 1996 brengt Tail Dragger dus 'Crawlin' Kingsnake' uit, zijn allereerste volwaardige plaat. George Paulus van St. George

Tail09: Chicago Blues Festival - 2007 (foto: Salva1745)

Records

haalt de 'low down blues' van Tail Dragger naar de studio. De trancerende zang van Tail Dragger is een meesterlijke brul in bluesland. In BTTR 10 staat: "Ongefilterd, echt en puur". Ook bij Delmark Records komt Tail Dragger in de gratie. 'American People' en 'My Head Is Bald / Live At Vern's Friendly Lounge' zijn de twee cd's die hij uitbrengt. De laatste is trouwens ook als dvd verkrijgbaar en toont een weerbare Tail Dragger, oud, maar nog steeds een charismatisch entertainer...

De levendigheid van zijn old-school blues in de 'west side' imponeert nog steeds. Tail Dragger blijft een aantrekkingspool voor muzikanten, jong en oud, die zich nog steeds verbonden voelen met de magische jaren uit de 'volksbuurt' van Chicago. En zijn songs vertellen nog altijd het ware leven, over scheve schaatsen rijdende Amerikaanse presidenten, gevangenisverdriet en veel liefde, in goede en slechte dagen...

Twist Turner: "Weet je hoe tegenwoordig een typisch telefoongesprek met Tail Dragger verloopt? Tail Dragger: "Wat doe je vanavond?" Ik: "Niets." Tail Dragger: "Wel ik ben blut en ik heb een drummer nodig!"

Van de blues krijg je de blues...

vertalingen: Franky Bruneel & Jean Bervoets

Tail Dragger & The Little Boogie Boy Bluesband

21 maart: Southern Bluesnight, Heerlen (NL)

22 maart: Blues Alive, Cuijk (NL)

23 maart: Drinken & Zo, Uithoorn (NL)

24 maart: De Weegbrug, Roermond (NL)

met o.a. Lurrie Bell (links) en Willie Young (rechts) in B.L.U.E.S., Chicago (foto: Delmark Records)

in B.L.U.E.S., Chicago, met Rockin' Johnny en Rick Kreher (gitaren) en Mojo Mark (harmonica) (foto: Bob Corritore)

Tail Dragger

(foto: collectie Bob Corritore)

ZATERDAG 29 MAART weekend na Pasen

5de Showdown Bluesfestival

WERNHOUT - NL op de grens van België tussen Breda en Antwerpen

OPENINGSACT
-WINNAAR BLUESCONTEST-

Paul Batto jr SLOVENIË

Howlin' Bill BELGIË

Ruben Hoeke NL

Bradley's Circus NL

TICKETS €12,50 / VVK €10
FREE PARKING / CAMPING

meer info op: www.showdown-blues.nl

THE CAMPBELL BROTHERS

NICK MOSS
 & THE FLIP TOPS

EUGENE 'HIDEAWAY' BRIDGES

RJ MISCHO
 & HIS RED HOT BLUES BAND

HARMONICA SHAH

BOLDERMUSIC
 AGENCY

WWW.BOLDERMUSIC.COM
 +31 30 6701723 info@boldermusic.com